

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 16 ສິງຫາ 2026 (8-16-2026)

ການມຸ່ງເນັ້ນພາຍນອກ

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ນຳສະງ່າຮາສີຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍການຊອກຫາສະຖານະວັດຕິການຂອງຜູ້ອື່ນ.

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ເຈົ້າເຄີຍເຫັນເຫດການໂຕ້ຖຽງເລັກນ້ອຍໆແລ້ວກາຍເປັນເລື່ອງອາຄາດບາດໝາງໃຫຍ່ບໍ່?

Eleanor ເອລິນ ແຫ່ງ ອາກີເຕນ, ນຶ່ງໃນຜູ້ຍິງທີ່ມີອິດທິພົນຫຼາຍທີ່ສຸດຂອງສະຕະວັດທີ 12, ເຄີຍເປັນພຣະອາຊີນີແຫ່ງປະເທດຝຣັ່ງ. ຄວາມສັມພັນຂອງນາງກັບສາມີຂອງນາງ, ຫຼຸຍສ໌ Louis ທີ 7, ມີຄວາມເຄັ່ງຕຶງ, ໂດຍສະເພາະຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາເຂົ້າຮ່ວມໃນສົງຄາມຄຣູເສດຄັ້ງທີສອງ. ໃນຂະນະທີ່ເລື່ອງຕະຫຼົກເລົ່າເຖິງຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງນາງຕໍ່ກັບຮູບລັກສະນະທີ່ໜວດຂອງຫຼຸຍສ໌ເມື່ອລາວກັບຄືນມາ, ບັນຫາທີ່ແທ້ຈິງລະຫວ່າງພວກເຂົາແມ່ນເລິກເຊິ່ງກວ່ານັ້ນ, ລວມທັງຄວາມຂັດແຍ້ງທາງການເມືອງ, ການຂາດຜູ້ສືບທອດຊາຍ, ແລະບັນຫາສ່ວນຕົວ. ເນື່ອງຈາກຄວາມບໍ່ເຂົ້າກັນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເອລິນ ແລະ ຫຼຸຍສ໌ ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ຢ່າຮ້າງກັນ. ບໍ່ດົນຫຼັງຈາກນັ້ນ, ເອລິນ ໄດ້ແຕ່ງງານກັບ ເຮັນຣີ ພແລນຕາຈີເນັດ Henry Plantagenet, ຜູ້ທີ່ຕໍ່ມາໄດ້ກາຍເປັນກະສັດເຮັນຣີ ທີສອງ Henry II ຂອງອັງກິດ. ໃນຂະນະທີ່ສົງຄາມຮ້ອຍປີໄດ້ລະເບີດຂຶ້ນເກືອບສອງຮ້ອຍປີຕໍ່ມາ, ສ່ວນນຶ່ງແມ່ນເກີດຈາກການອ້າງສິດໃນບັນລັງທີ່ມີຮາກຖານມາຈາກການແຕ່ງງານຂອງ ເອລິນ ແລະ ເຮັນຣີ, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນໜວດເຄົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເລື່ອງນີ້-ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄວາມຈິງ ຫຼື ນິທານ-ໃຫ້ບົດຮຽນທີ່ມີຄຸນຄ່າແກ່ພວກເຮົາ. ຖ້າ ຫຼຸຍສ໌ ທີເຈັດ Louis VII ໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມມັກສ່ວນຕົວຂອງລາວ ແລະວາງມືດແຖໜວດຂອງລາວລົງ. ໃນຂະນະທີ່ໜວດອາດຈະບໍ່ແມ່ນບັນຫາໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ພວກເຮົາທຸກຄົນປະເຊີນກັບຊ່ວງເວລາທີ່ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມປາຖນາຂອງຕົນເອງ. ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີນີ້, ພວກເຮົາເຫັນວ່ານຶ່ງໃນຄວາມຈຳເປັນຂອງຊີວິດຄຣິສະຕຽນແມ່ນການເຮັດສິ່ງທີ່ດີສຳລັບຄົນອື່ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະໝາຍເຖິງການເສັຽສະຄວາມມັກສ່ວນຕົວກໍຕາມ.

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. 1 ໂກຣິນໂທ 10:23-24

23. “ເຮົາເຮັດສິ່ງສາຣະພັດໄດ້ ບໍ່ມີໃຜຫ້າມ” ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ນັ້ນເປັນປະໂຫຍດ “ເຮົາເຮັດສິ່ງສາຣະພັດໄດ້ ບໍ່ມີໃຜຫ້າມ” ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ນັ້ນຈະໃຫ້ຈະເຣີນຂຶ້ນ 24. ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫາປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ ແຕ່ຈົ່ງເຫັນແກ່ປະໂຫຍດຂອງຄົນອື່ນ.

ດ້ວຍຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານີ້, ໂປໂລໄດ້ສລຸບຄຳສອນຂອງລາວກ່ຽວກັບອາຫານທີ່ຖວາຍແກ່ຮູບເຄົາລົບ, ເຊິ່ງລາວໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນກ່າວເຖິງໃນບົດທີ 8. ເພື່ອເນັ້ນໜັກເຖິງຈຸດສຳຄັນ, ໂປໂລໄດ້ອ້າງເຖິງສິ່ງທີ່ອາດຈະເປັນປະໂຫຍດທີ່ນິຍົມໃນວັດທະນະທັມໂກຣິນໂທ: “ເຮົາເຮັດສິ່ງສາຣະພັດໄດ້ ບໍ່ມີໃຜຫ້າມ” (ຂໍ້ 23). ແລະໃຜຈະບໍ່ມັກປະໂຫຍດດັ່ງກ່າວ? ມັນເປີດເສລີພາບຢ່າງສົມບູນໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ຄົນເຮົາຕ້ອງການ. ໜ້າເສັຽດາຍ, ແນວຄວາມຄິດນີ້ບໍ່ໄດ້ຈຳກັດຢູ່ໃນສະຕະວັດທຳອິດ; ທັສນະຄະຕິ “ເຮັດຕາມໃຈ” ຍັງຄົງຄອບງວມວັດທະນະທັມໃນປະຈຸບັນນີ້ເຊັ່ນກັນ. ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນຖ້າມີຄົນຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າພຶດຕິກຳບາງຢ່າງຜິດ ຫຼື ບໍ່ເໝາະສົມ? ອີກຝ່າຍນຶ່ງອາດຈະຕອບວ່າ, “ເຈົ້າບໍ່ມີສິດທີ່ຈະບອກຂ້ອຍວ່າຕ້ອງເຮັດຫຍັງ,” ແລະຮຽກຮ້ອງສິດ ແລະເສລີພາບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແມ່ນແຕ່ໃນເລື່ອງສັງຄົມທົ່ວໄປ, ຄຳຖະແຫຼງຂອງໂປໂລທີ່ວ່າ “ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງຈະເປັນປະໂຫຍດ” ຍັງຄົງເປັນຄວາມຈິງ. ການໃຊ້ສິດ ແລະເສລີພາບຂອງພວກເຮົາຕ້ອງມາພ້ອມກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບອັນໃຫຍ່ຫຼວງ, ລວມທັງການພິຈາລະນາຜົນກະທົບຕໍ່ຄົນອື່ນ. ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງພິຈາລະນາຫຼັກການນີ້

ໃນສະພາບການຂອງໂປໂລ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ຫຼືສະມາຊິກຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງໂຍກທີ່ວ່າ "ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນໄປໄດ້" ໃນບົດທີ 6, ບ່ອນທີ່ຄຳເຕືອນຂອງເພິ່ນທີ່ວ່າ "ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະດີ" ແລະ "ເຮົາຈະບໍ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສິ່ງໃດ" (1 ໂກຣິນໂທ 6:12), ໄດ້ສຸມໃສ່ລັກສະນະສ່ວນຕົວ. ເພິ່ນຍາກໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຮູ້ວ່າການດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນບາບສິ່ງຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ຕົນເອງແນວໃດ. ແຕ່ໃນບົດທີ 10, ບັນຫາສຳຄັນແມ່ນການກະທຳຂອງພວກເຮົາສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຄົນອື່ນແນວໃດ. ແນວຄວາມຄິດຂອງ "ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເປັນໄປໄດ້" ມີຄວາມຈິງບາງຢ່າງສຳລັບຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ, ເພາະວ່າພຣະຄຣິດໄດ້ປົດປ່ອຍພວກເຮົາຈາກກົດລະບຽບແລະ ພິທີກຳທັງໝົດທີ່ກຳນົດສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄວນເຮັດ ຫຼືບໍ່ຄວນເຮັດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອິສະຣະພາບໃນພຣະຄຣິດມາພ້ອມກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄົນອື່ນ. ພວກເຮົາມີອິສະຣະພາບໃນພຣະຄຣິດ, ແຕ່ອິສະຣະພາບນັ້ນຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສ້າງຄົນອື່ນ, ບໍ່ແມ່ນເພື່ອທຳຮ້າຍພວກເຂົາ. ປະຕິກິລິຍາຂອງໂປໂລຕໍ່ກັບການຮຽກຮ້ອງຂອງພວກທີ່ເຊື່ອນັ້ນ "ເຮົາເຮັດສິ່ງສາຣະພັດໄດ້ ບໍ່ມີໃຜທ້າມ" ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກສິ່ງທີ່ເຮັດໄດ້ນັ້ນເປັນປໂຍດ. ໂປໂລໄດ້ບອກຊັດເຈນວ່າອັນໃດເປັນປໂຍດແລະກໍ່ສ້າງຂຶ້ນໄດ້: ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຫາປໂຍດສ່ວນຕົວແຕ່ຈົ່ງເຫັນແກ່ປໂຍດຂອງຄົນອື່ນ. (1 ໂກຣິນໂທ 10:24). ແມ່ນແລ້ວ, ພວກເຮົາມີອິສະຣະພາບ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງໃຊ້ອິສະຣະພາບນັ້ນໃນທາງທີ່ຍົກລະດັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາເອງ. ໂປໂລໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາກ່ອນໜ້ານີ້ໃຫ້ລະມັດລະວັງໃນການກະທຳຂອງພວກເຮົາເພາະວ່າມັນສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ໂບດ ແລະວິທີທີ່ພວກເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະກັນ. ພວກເຮົາສາມາດກ້າວໄປຂ້າງໜ້າໄດ້ເມື່ອພວກເຮົາຢຸດຍິນຢັ້ງໃນແບບຂອງຕົນເອງ ແລະແທນທີ່ຈະສຸມໃສ່ສິ່ງທີ່ເປັນປໂຍດຕໍ່ຄົນອື່ນ, ເພາະວ່າໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາບໍ່ມີ "ສິດ" ຂອງຕົນເອງອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຮົາໄດ້ມອບສິດທັງໝົດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ພຣະເຢຊູ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເອີ້ນພວກເຮົາໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກ. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, "ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາ, ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເອງແລະຮັບແບກໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນທຸກວັນ, ແລ້ວຕິດຕາມເຮົາມາ" (ລູກາ 9:23). ພຣະເຢຊູສອນພວກເຮົາໃຫ້ພິຈາລະນາການເສັງສະຫຼັບທີ່ຕ້ອງຈ່າຍເພື່ອຕິດຕາມພຣະອົງ. ເມື່ອເຮົາມາຫາພຣະຄຣິດ, ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ມາຫາພຣະອົງໃນຖານະພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມາຫາພຣະອົງໃນຖານະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງກຳນົດເສັ້ນທາງຂອງເຮົາ ແລະເປັນເຈົ້າຂອງຊີວິດຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຂອງຕົນເອງອີກຕໍ່ໄປ; ພວກເຮົາໄດ້ຖືກຊື້ໂດຍພຣະຄຣິດ (1 ໂກຣິນໂທ 6:19-20). ແຕ່ສິດຂອງຂ້ອຍໃນຖານະຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ. ຂ້ອຍໄດ້ສຣະ "ສິດ" ຂອງຂ້ອຍ-ການຮຽກຮ້ອງຄວາມປາຖນາຂອງຂ້ອຍເອງ-ໃຫ້ແກ່ການປົກຄອງຂອງພຣະຄຣິດ. ການຍືນຍັດນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາຈະກາຍເປັນຜ້າບູພື້ນໃຫ້ໃຜຢຽບຢຳ, ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງພິຈາລະນາຄວາມມັກແລະຄວາມປາຖນາຂອງຄົນອື່ນເພື່ອຜົນປໂຍດຂອງຄົນອື່ນ. ຢ່າເຮັດຫຍັງດ້ວຍຄວາມທະເຍີທະຍານຫຼືຄວາມຈອງຫອງ, ແຕ່ຈົ່ງຖອມຕົວແລະເອົາຄົນອື່ນໄວ້ກ່ອນຕົວເອງ. ທຸກຄົນບໍ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ຜົນປໂຍດຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ຜົນປໂຍດຂອງຄົນອື່ນ (ພິລິປໂປຍ 2:3-4).

ເຈົ້າເຄີຍເຫັນໃຜສຣະສິດຂອງຕົນເອງເພື່ອຜົນປໂຍດຂອງຄົນອື່ນບໍ່?

2. 1 ໂກຣິນໂທ 10:25-30

25. ຊັ້ນທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາຂາຍຕາມຕາລາດນັ້ນກິນໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຖາມສິ່ງໃດ ເພາະເຫັນແກ່ໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບ 26. ດ້ວຍວ່າ, ແຜ່ນດິນໂລກກັບສັບສົ່ງໃນໂລກນັ້ນເປັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" 27. ຖ້າຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອເຊີນເຈົ້າໄປກິນລ້ຽງແລະເຈົ້າກໍຕັດມໃຈໄປສິ່ງໃດທີ່ເຂົາຈັດໃຫ້ກິນກໍກິນໄດ້ ບໍ່ຕ້ອງຖາມສິ່ງໃດເພາະເຫັນແກ່ໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບ 28. ແຕ່ຖ້າມີຜູ້ໃດບອກເຈົ້າວ່າ, "ຂອງນີ້ເຂົາໄດ້ເອົາບູຊາແລ້ວ" ເຈົ້າຢ່າໄດ້ກິນເພາະເຫັນແກ່ຜູ້ທີ່ບອກນັ້ນ ແລະເພາະເຫັນແກ່ໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບ 29. (ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫມາຍເຖິງໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງເຈົ້າ ແຕ່ໝາຍເຖິງໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງຄົນທີ່ບອກນັ້ນ) "ເປັນຫຍັງໃຈສຳນຶກຜິດແລະຊອບຂອງຄົນອື່ນຈະຕ້ອງມາຂັດຂວາງເສຣີພາບຂອງເຮົາ 30. ຖ້າເຮົາຮັບປະທານໂດຍຂອບພຣະຄຸນ ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງຕິຕຽນເຮົາເພາະສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຂອບພຣະຄຸນແລ້ວ."

ຄຳສອນໃນຂໍ້ທີ 24, "ຢ່າເຫັນແກ່ຜົນປໂຍດຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ໃຫ້ເຫັນແກ່ຜົນປໂຍດຂອງຄົນອື່ນ," ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້ກັບຫຼາຍໆສະຖານະການໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂປໂລເຊື່ອມໂຍງຄຳສອນນີ້ກັບສອງສະຖານະການສະເພາະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊາວ

ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທ: ການຊື້ຊື້ໃນຕະຫຼາດສາທາລະນະ ແລະ ໂອກາດທີ່ຈະກິນເຂົ້າກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ, ຊື້ໃນຕະຫຼາດໄດ້ຖືກຖວາຍໃຫ້ແກ່ຮູບເຄົາລົບຂອງຄົນຕ່າງຊາດ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທັງໝົດ. ແລະຖ້າບໍ່ມີປ້າຍຊື້ທີ່ຊັດເຈນວ່າ "ຖວາຍແກ່ຮູບເຄົາລົບ," ມັນຍາກທີ່ຈະແຍກແຍະມັນ. ຊາວຍິວໄດ້ຈັດການກັບເຮືອງນີ້ດ້ວຍວິທີຂອງຕົນເອງ. ນຶ່ງໃນຂໍ້ກຳນົດທີ່ເຂັ້ມງວດຂອງພວກເຂົາແມ່ນການຊື້ຊື້ຈາກຮ້ານຄ້າທີ່ຂາຍອາຫານ "ໂຄເຊີ" ເທົ່ານັ້ນ. ແມ່ນແຕ່ໃນທຸກມື້ນີ້, ຊາວຍິວສ່ວນໃຫຍ່ຍັງກິນອາຫານໂຄເຊີເທົ່ານັ້ນ, ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າອາຫານທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຕາມ ໂທຣາ Torah ແລະ ກະກຽມໃນລັກສະນະທີ່ຍຶດຟັ້ນກັບຫຼັກການທາງສາສນາ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ອັດສາວິກໂປໂລບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບອາຫານທີ່ຂາຍໃນຕະຫຼາດທີ່ໄປ. ສຳລັບໂປໂລ, ອາຫານກໍຄືອາຫານ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນອາຫານໂຄເຊີຫຼືບໍ່, ຫຼືວ່າມັນຖືກຖວາຍໃຫ້ແກ່ຮູບເຄົາລົບຫຼືບໍ່. ຄອບຄົວຊາວຍິວມັກທ່ອງເພງສັດເສີນ 24:1 ເປັນຄຳອະທິຖານກ່ອນກິນເຂົ້າ: "ແຜ່ນດິນໂລກແລະທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນນັ້ນ, ໂລກແລະຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ, ລ້ວນແຕ່ເປັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ." ໃນຂະນະທີ່ຊາວຍິວໃຊ້ຂີ້ນີ້ເປັນຄຳອະທິຖານຂອບພຣະຄຸນ, ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ມັນເພື່ອເນັ້ນໜັກເຖິງຄຸນຄ່າຂອງອາຫານທັງໝົດ. ຊື້ກໍຄືຊື້, ແລະຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນຖືກຖວາຍໃຫ້ແກ່ພະທຸມບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນຍັງເປັນຊີ້ນທີ່ສ້າງຂຶ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ແທ້ຈິງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄຣິສະຕຽນໃນເມືອງໂກຣິນໂທຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສົງສັຍຕົນກຳເນີດຂອງຊື້ນ; ພວກເຂົາສາມາດກິນຢູ່ໂຕະດ້ວຍຄວາມສຽງສຸກ. ທຸກຢ່າງຈະປ່ຽນແປງເມື່ອມີຄົນຊື້ບອກຢ່າງຈະແຈ້ງເຖິງແຫຼ່ງທີ່ມາຂອງຊື້ນ. ໂປໂລໄດ້ຍົກຕົວຢ່າງການນັ່ງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າ ໂປໂລບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງກັບການກິນເຂົ້າກັບ ຫຼືເຂົ້າເຮືອນຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຄຣິສະຕຽນບາງຄົນໃນປະຈຸບັນອາດຈະຕ້ອງການປົກປ້ອງສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າໂດຍການຈຳກັດການພົວພັນກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຢ່າງເຂັ້ມງວດ. ແຕ່ຄວາມຮັກຂອງໂປໂລຕໍ່ຜູ້ທີ່ຫຼົງທາງນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍຈົນລາວມີຄວາມສຸກທີ່ຈະກິນເຂົ້າກັບພວກເຂົາ. ກ່ອນໜ້ານີ້ໃນຈົດໝາຍສະບັບນີ້, ລາວໄດ້ເວົ້າຕໍ່ຕຳນການຄົບທາກັບຄົນທີ່ອ້າງວ່າເປັນຄຣິສະຕຽນ ແລະມີພຶດຕິກຳທາງເພດທີ່ຜິດສິລທັມ, ແຕ່ການຄົບທາກັບຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄຣິສະຕຽນແມ່ນເປັນທີ່ຍອມຮັບໄດ້, "ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນທ່ານຈະອອກຈາກໂລກ" (1 ໂກຣິນໂທ 5:10). ໃນຕົວຢ່າງຂອງໂປໂລ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີອິດສະຫິກທີ່ຈະກິນເຂົ້າກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ເພີດເພີນກັບອາຫານ! ແຕ່ເສລີພາບນັ້ນປ່ຽນແປງ: "ຖ້າຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງບອກທ່ານວ່າ, 'ນີ້ແມ່ນອາຫານຈາກເຄື່ອງບູຊາ'" (1 ໂກຣິນໂທ 10:28), ຂໍ້ທ້າມແມ່ນການຫ້າມກິນຊື້ນ. ມີຫຍັງປ່ຽນແປງ? ມັນຍັງເປັນພຽງຊື້ນເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາອາດຈະພິຈາລະນາວ່າເປັນຫຍັງບາງຄົນອາດຈະຮູ້ສຶກວ່າຕ້ອງການຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າຊື້ນນັ້ນຖືກອຸທິດໃຫ້ແກ່ຮູບເຄົາລົບ. ບາງທີມັນອາດຈະເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ອ່ອນແອທີ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າການອຸທິດຕົນເອງໃຫ້ແກ່ພະທຸມນັ້ນບໍ່ມີຄວາມໝາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ເພື່ອເຫັນແກ່ໃຈສຳນຶກທີ່ອ່ອນແອຂອງຜູ້ເຊື່ອຄົນນັ້ນ, ຊື້ນຈຶ່ງຖືກຖວາຍຢ່າງງ່າຍດາຍ. ຄຣິສະຕຽນຄົນນັ້ນຈະຕ້ອງສະລະ "ສິດ" ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການກິນຊື້ນ.

ພວກເຮົາຈະມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ຄົນອື່ນໂດຍບໍ່ປະນີປະນອມຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນເອງໄດ້ແນວໃດ?

3. 1 ໂກຣິນໂທ 10:31-33

31. ເຫດສັນນັ້ນເມື່ອເຈົ້າທັງຫຼາຍຈະກິນ ຈະດື່ມ ຫຼືຈະເຮັດສິ່ງໃດກໍດີ ຈົ່ງເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ 32. ຢ່າເປັນຕົ້ນເຫດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກຍິວ ພວກຕ່າງຊາດ ຫຼືຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າສະດຸດໃຈ 33. ເໝືອນດັ່ງເຮົາເອງເຄີຍເຮັດທຸກຢ່າງໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຄົນທັງປວງ ໂດຍບໍ່ເຫັນແກ່ປ່ຽນໂຍດສ່ວນຕົວ ແຕ່ເຫັນແກ່ປ່ຽນໂຍດຂອງຄົນທັງຫຼາຍ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ພົ້ນ.

ໃນຖານະຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ, ຊີວິດຂອງເຮົາເປັນຂອງພຣະອົງ, ແລະທຸກດ້ານຂອງຊີວິດເຮົາຄວນຖືກດຳເນີນຊີວິດເພື່ອສັນລະເສີນພຣະອົງ. ແມ່ນແຕ່ການກິນແລະດື່ມຂອງເຮົາກໍຄວນນຳເອົາສະຖາຣາສີມາສູ່ພຣະເຈົ້າ. ໃນວັດທະນະທັມປະຈຸບັນຂອງເຮົາ, ການແບ່ງປັນອາຫານແມ່ນວິທີນຶ່ງທີ່ຈະຮູ້ຈັກແລະພົວພັນກັບຄົນອື່ນ. ໃນການກ່າວເຖິງຈຸດນີ້, ໂປໂລໄດ້ກ່າວບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ອາດເບິ່ງຄືວ່າຂັດກັບຄຳເວົ້າອື່ນໆທີ່ລາວໄດ້ເວົ້າ. ໃນພຣະທັມຄາລາເຕັງ, ໂປໂລຂຽນວ່າ, "ຖ້າເຮົາພຍາຍາມເພື່ອໃຫ້ຖືກໃຈມະນຸດແລ້ວ ເຮົາກໍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ." (ຄາລາເຕັງ 1:10). ແຕ່ດຽວນີ້ລາວກຳລັງບອກຊາວໂກຣິນໂທວ່າ, "ເຮົາພຍາຍາມເຮັດທຸກຢ່າງໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈຄົນທັງປວງ" (1 ໂກຣິນໂທ 10:33). ແຕ່ໜ້າເສັຽດາຍ, ພວກເຮົາມັກຈະເຮັດຄືກັບວ່າການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈແລະ ການເຮັດ

ໃຫ້ຄົນອື່ນພໍໃຈແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັນທີ່ຜິດສຸດ. ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ທັງສອງຢ່າງສາມາດໄປນຳກັນໄດ້! ໃນຄວາມປາຖນາຂອງໂປໂລທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນພໍໃຈ, ລາວບໍ່ໄດ້ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເຊື່ອຫຼືການປະຕິບັດຂອງຕົນເອງ. ລາວໄດ້ພະຍາຍາມທີ່ຈະຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງສັນຕິກັບຜູ້ຄົນ, ສ້າງສາຍພົວພັນ, ແລະໃນທີ່ສຸດ, ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາໂດຍການນຳພາພວກເຂົາມາສູ່ພຣະຄຣິດ. ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຮົາສາມາດລະນຶກເຖິງບຸກຄົນທີ່ນຳພາພວກເຮົາມາຫາພຣະຄຣິດ. ບາງຄົນໃນພວກເຮົາອາດຈະໄດ້ຕໍ່ຕ້ານຄຳເວົ້າ ຫຼື ການກະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ, ແຕ່ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບຄວາມລອດແລ້ວ, ພວກເຮົາດີໃຈທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ! ພວກເຮົາຕ້ອງພິຈາລະນາຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບການດ້ວຍ. ຈາກການສຶກສາ 1 ໂກຣິນໂທ 10: ໃນກໍລະນີນີ້, ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າໂປໂລກຳລັງເວົ້າເຖິງ: ອິສະຣະພາບທີ່ພວກເຮົາມີໃນພຣະຄຣິດ. ອິສະຣະພາບນີ້ແມ່ນອິສະຣະພາບທີ່ລາວເສັ້ງສະຖາການກະທຳຂອງລາວອາດຈະເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຜິດໃຈ ຫຼືສະດຸດໃຈ. ລາວຢາກເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາພໍໃຈ-ບໍ່ແມ່ນເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຜິດຫວັງ-ເພື່ອນຳພາພວກເຂົາມາຫາພຣະຄຣິດ. ລາວເລືອກທີ່ຈະ "ບໍ່ສະດຸດຍ້ອນຊາວຢິວ, ຫຼືຊາວກຣີກ, ຫຼືຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ" (ຂໍ້ 32). ພິຈາລະນາກຸ່ມຄົນສາມກຸ່ມນີ້; ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບການຍົກເວັ້ນ. ໂປໂລມັງໝັ້ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນພໍໃຈຢ່າງແທ້ຈິງເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຕົນເອງ. ກ່ອນໜ້ານີ້, ໂປໂລໄດ້ຊນວ່າ: "ຕໍ່ຄົນຢິວເຮົາໄດ້ເຮັດເໝືອນຄົນຢິວ ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນຢິວ ຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດເຮົາກໍເຮັດໄດ້ໃຈຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດ (ເຖິງແມ່ນເຮົາເອງບໍ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດກໍດີ) ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດນັ້ນ ຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ນອກພຣະບັນຍັດເຮົາກໍເຮັດເໝືອນຄົນທີ່ຢູ່ນອກພຣະບັນຍັດ (ເຖິງແມ່ນເຮົາບໍ່ຢູ່ນອກພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າກໍດີ ແຕ່ເຮົາຢູ່ໃຕ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຄຣິດ) ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຢູ່ນອກພຣະບັນຍັດນັ້ນ ຕໍ່ຄົນທີ່ອ່ອນແອເຮົາກໍເຮັດເໝືອນຄົນອ່ອນແອ ເພື່ອຈະໄດ້ໃຈຄົນອ່ອນແອ ເຮົາຍອມເປັນຄົນທຸກຊະນິດເພາະເຫັນແກ່ຄົນທັງປວງ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຊ່ອຍບາງຄົນໃຫ້ພົ້ນດ້ວຍທຸກວິທີທາງ (1 ໂກຣິນໂທ 9:20-22). ມີວິທີທີ່ດີກວ່າທີ່ຈະພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນພໍໃຈບໍ? ຖ້າຂ້ອຍມັງໝັ້ນທີ່ຈະນຳພາຜູ້ຄົນໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູ, ຂ້ອຍກຳລັງເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ ແລະສັນລະເສີນພຣະອົງ. "ການເຮັດແນວນັ້ນເປັນການດີ ແລະເປັນທີ່ຊອບພຣະທັຍພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນຂອງເຮົາທັງຫຼາຍ. ຜູ້ຊົງມີພຣະປະສົງໃຫ້ຄົນທັງປວງພົ້ນ ແລະໃຫ້ສັງເກດຮູ້ຄວາມຈິງ." (1 ຕີໂມທົມ 2:3-4). ໂດຍການປະຕິບັດຕາມວິທີການນີ້, ພວກເຮົາສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ວ່າພວກເຮົາກຳລັງປະຕິບັດຕາມຫຼັກການຂອງໂປໂລໂດຍການຖາມຕົວເອງສອງຄຳຖາມ: 1. ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍກຳລັງເຮັດຢູ່ນັ້ນແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້ອຍໃນພຣະຄຣິດບໍ? 2. ການກະທຳຂອງຂ້ອຍນຳເອົາສະຖາຣາສີມາສູ່ພຣະເຈົ້າບໍ? ຄຳຕອບຂອງທັງສອງຄຳຖາມນີ້ຄື ແມ່ນແລ້ວ.

ໃນທາງປະຕິບັດ, ການເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອສະຖາຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ?

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

ເຈົ້າຈະຊອກຫາວິທີທີ່ຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຄົນອື່ນພ້ອມໆກັນໄດ້ແນວໃດ? ເລືອກໜຶ່ງໃນວິທີການຕໍ່ໄປນີ້:

ສຳຫຼວດ. ທົບທວນຫໍສະໝັດຂອງເຈົ້າກ່ຽວກັບໂບດ, ການເມືອງ, ແລະຂົງເຂດອື່ນໆທີ່ເຈົ້າມີຄວາມເຊື່ອ ຫຼືຄວາມຄິດເຫັນທີ່ເຂັ້ມແຂງ. ຖ້າເຈົ້າພົບວ່າຕົວເອງ "ຈູ້ຈີ້" ເກີນໄປ ຫຼືຍືນຍັນສິດທິ ຫຼືຄວາມຄິດເຫັນຂອງຕົນເອງ, ໃຫ້ຂໍການໃຫ້ອະພິຍາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ສັນລະເສີນ. ດຳເນີນຊີວິດທີ່ສຸມໃສ່ການຮັບໃຊ້. ເຮັດໃຫ້ທຸກດ້ານຂອງຊີວິດຂອງເຈົ້າເປັນຈຸດປະສົງທີ່ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ.

ສ້າງສາຍພົວພັນ. ສ້າງສາຍພົວພັນກັບເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າ, ຫຼືເພື່ອນຮ່ວມງານ. ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສົນທະນາທາງວິນຍານ, ບາງທີອາດຈະເຊີນເຂົ້າເຈົ້າມາກິນກາເຟ ຫຼືອາຫານທ່ຽງ, ແລະບຳລຸງລ້ຽງສາຍພົວພັນເຫຼົ່ານັ້ນ ເພື່ອໃຫ້ເຈົ້າສາມາດສະທ້ອນພາບພົດທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ.

ອຸປະຖັມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ <https://ulsb.org/sunday-school-2/> ແປໂດຍ PA